

Arrest

nr. 234 407 van 24 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 januari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 december 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinqüies}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 29 december 2015 België binnen en dient een verzoek om internationale bescherming in op 6 juli 2017, samen met zijn ouders en zijn zus.

Op 30 april 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 12 november 2019 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Op 16 december 2019 wordt deze beslissing van 12 november 2019 ingetrokken en op 16 december 2019 wordt ten opzichte van verzoeker een nieuw bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten (1),

naam : K.

voornaam : D.

geboortedatum : (...)1997

geboorteplaats : Y. T.

nationaliteit : Russische Federatie

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/04/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 21/09/2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Ten opzichte van verzoekers vader wordt op 8 januari 2020 een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming genomen. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 243 049.

Ten opzichte van verzoekers moeder en minderjarige zus wordt op 25 februari 2020 een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

2. Over de rechtspleging

Ter zitting legt verzoeker een stuk neer, namelijk een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gedateerd op 6 maart 2020.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“II. Uiteenzetting van het middel

Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950. goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het recht om gehoord te worden, van het proportionaliteitsbeginselen van de zorgvuldigheidsplicht.

Volgens het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Volgens de terugkeerrichtlijn: «De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten. en. in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven» (Overweging nr. 6).

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, met betrekking tot artikel 7 van de laatstgenoemde wet, is de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal op het grondgebied verblijft uiteraard niet van toepassing als de daadwerkelijke terugkeer van een vreemdeling een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM [Pari. St., 53, 1825/001, p. 17]. Uit het voorgaande volgt dat als de tegenpartij, in sommige gevallen bepaald in artikel 7 van de wet, een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten aan een onderdaan van een derde land die op Belgisch grondgebied verblijft en die illegaal verblijft deze verplichting moet niet worden opgevat als zich er automatisch en onder alle omstandigheden aan op te leggen. Het onregelmatige karakter van het verblijf kan dus op zichzelf niet volstaan om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder andere factoren, voornamelijk in verband met de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, ook in aanmerking te nemen, op een zodanige manier dat de wederpartij niet een bepaalde beoordelingsvrijheid wordt ontzegd en niet kan vertrouwen op een volledig verbonden bevoegdheid bij het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet (RvV, arresten nr. 116.003 van 19 december 2013, nr. 132 278 van 28 oktober 2014, nr. 130 604 du 30 september 2014, nr. 129 985 du 23 september 2014, nr. 126 851 van 9 juli 2014, ...).

Volgens de Raad van State (arrest nr. 234.164 van 17 maart 2016): « 11.... la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7. alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même - par hypothèse forcée -, que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant, tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confondue par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier ».

Artikel 62, lid 1, van de Vreemdelingenwet garandeert het recht om te worden gehoord. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord, voordat een beslissing dat zijn belangen kan schaden wordt genomen, wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is: « Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten M.. C-277/11, EU:C 2012 744 punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en Mukarubega, EU.C.2014:2336. punt 46) Volgens de rechtspraak van het Hof heet de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen »(HvJ, C-249/13. 11 december 2014. KhaledBoudjlida, §§ 34-37). De rechten van de verdediging zijn reeks regels die bedoeld zijn om een eerlijk en contradictoir debat te waarborgen, zodat elke partij de grieven en argumenten van haar tegenstander kan kennen en deze kan bestrijden. Het principe van de tegenstrijdigheid heeft tot doel om, in het kader van debatten, de rechten van de verdediging te waarborgen De niet-naleving ervan door de overheid vormt een belangrijke onregelmatigheid. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie opmerkt: « Volgens vaste rechtspraak maken de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde

van de Unie en verankerd zijn in het Handvest» (HvJ, M G. v.Holland, C-383/13, 10 september 2013, par.32). In casu werd dit recht niet gegarandeerd door de verwerende partij.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS - arrest van 11 juni 2002, nr. 107.624). Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216.987 van 21 december 2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden.

In het arrest nr. 166.987 van 29 april 2016 heeft Uw Raad beoordeeld dat:« [...] les pouvoirs de police conférés par radicle 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figurent notamment les droits garantis par les adicles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libedé fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux padiculiers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues d'écader la disposition légale ou règlementaire qui y contreviendrait (en ce sens, voir notamment: C.E., arrêt n° 168.712 du 9 mars 2007) ». Quod non in casu.

Meneer KAN werd met uitgenodigd om zijn mening te geven over zijn situatie terwijl hij elementen had te maken punten met betrekking tot zijn gezondheidstoestand. Inderdaad lijdt Meneer KAN ernstige psychologische problemen aan. Hij wordt regelmatig gevolgd door een psychiater en een psycholoog (stukken 3-6).

Bijgevolg heeft de wederpartij heeft verzoekers recht om te worden gehoord geschonden. De bestreden beslissing bevat geen belangenafweging, terwijl er in de onderhavige zaak bijzondere omstandigheden zijn waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden.

Om alle deze redenen verwijt verzoeker de Dienst Vreemdelingenzaken van een automatische toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980, in strijd met de bovenvermelde verplichtingen die krachtens het nationale recht en de internationale instrumenten op haar rusten De beslissing is daarom niet wettelijk gemotiveerd. De tegenpartij maakt een manifeste fout en miskent aldus artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht maar ook artikel 3 EVRM."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Het enige middel voert de schending aan van de manifeste appreciatiefout en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder Vreemdelingenwet), van het recht om gehoord te worden, van het proportionaliteitsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Voorafgaand : de gedeeltelijke onontvankelijkheid van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.³

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.⁴

Verzoekende partij voert de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. De Raad van State heeft echter geoordeeld dat het zorgvuldigheidsbeginsel geen beginsel is dat op zich een middel kan gronden.⁵ Het middelenonderdeel dient op dit vlak hoe dan ook dan ook als onontvankelijk beschouwd te worden.

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

Stelling verzoekende partij

1. Verzoekende partij vangt aan met een theoretische uiteenzetting in verband met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de Terugkeerrichtlijn. Bij een bevel om het grondgebied te verlaten zou er rekening gehouden moeten worden met de grondrechten van de betrokken persoon. In deze zin verwijst men ook naar rechtspraak van de Raad van State.

Vervolgens wordt nog een theoretisch betoog ontwikkeld in verband met het recht om gehoord te worden en de zorgvuldigheidsplicht. Het zou alleszins onvoldoende zijn om enkel het illegaal verblijf van een persoon vast te stellen en hieruit af te leiden dat deze persoon verplicht is terug te keren naar het land van oorsprong en verder tot de toegang tot het land verboden wordt.

2. Toegepast op dit dossier verwijt verzoekende partij dat verwerende partij haar niet uitnodigde om haar mening te geven en dan voornamelijk dat zij niet de kans kreeg om haar medische toestand uiteen te zetten. Er zou sprake zijn van ernstige psychologische problemen waarvoor verzoekende partij bijstand zou krijgen.

Evenmin zou er een belangenafweging gebeurd zijn en zou er een automatische toepassing gemaakt zijn van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing zou niet voldoende gemotiveerd zijn en zou een manifeste beoordelingsfout uitmaken.

Weerlegging

Ten aanzien van het enige middel

1. De materiële motiveringsplicht, die verzoekende partij bij een goede lezing van het verzoekschrift lijkt op te werpen, houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.⁶ De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.⁷

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn.⁸ In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

2. De bestreden beslissing (bijlage 13quinquies) werd genomen in toepassing van het artikel 75, § 2, van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen die de uitvoeringsmodaliteiten van artikel 52/3, § 1 van de nieuwe Wet vaststelt:

“§ 2. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van (bijlage 13quinquies) betekend. De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij (een asielaanvraag indiende), en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

In deze bepaling wordt dan ook duidelijk voorzien dat wanneer een asielzoeker een beslissing zou bekomen vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen waarbij hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming geweigerd wordt of een beslissing tot niet in overwegingname van de asielaanvraag, er een bevel om het grondgebied te verlaten, zal afgeleverd worden.

Hiervoor is het specifieke document “bijlage 13quinquies” voorzien.

Hierbij kan nog worden toegevoegd dat in artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet door de wetgever is bepaald dat indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen verwerende partij verplicht is om onverwijld een bevel om het grondgebied af te geven op basis van een van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de Vreemdelingenwet.⁹

De bestreden beslissing heeft evenzeer betrekking op artikel 7, eerste lid, 1° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen.

Dit artikel bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde

termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven¹ : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, “ Dit motief wordt trouwens niet betwist in het verzoekschrift van verzoekende partij waardoor verwerende partij deze beslissing geldig kon nemen. De bestreden beslissing voert dan ook volkomen terecht aan dat:

“betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum”

3. Op 21.09.2018 werd door Uw Raad het beroep tegen deze voorafgaande beslissing vanwege het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

4. Ten laatste heeft het Grondwettelijk Hof in haar arrest van 11 juni 2015 herinnerd aan het gegeven dat de minister of zijn afgevaardigde gehouden is een bevel om het grondgebied af te leveren wanneer de vreemdeling zich in onregelmatig verblijf bevindt en voornamelijk wanneer hij beantwoordt aan de hypothesen zoals bedoeld in het artikel 7, 1e alinea, 1° en 2°.10.

Het Hof stelt onder meer dat « à ce stade, le ministre ou son délégué ne doit pas apprécier si l'exécution de l'ordre de quitter le territoire respecte les articles 3 et 8 de la CEDH » Ofwel « In dit stadium, hoeft de minister of zijn afgevaardigde niet te beoordelen of de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten de artikelen 3 en 8 van het EVRM schendt.11.

Volgens het Hof dient er aldus een onderscheid gemaakt te worden tussen enerzijds het stadium waarin het bevel wordt afgeleverd en anderzijds het stadium waarin het bevel uitgevoerd zal worden¹².

Het onderzoek naar deze bepalingen dient te gebeuren op het moment dat het bevel om het grondgebied te verlaten gedwongen uitgevoerd wordt.

Uit het voorgaande volgt, voor een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van een asielzoeker (bijlage 13quinquies), dat het onderzoek overeenkomstig de artikelen 3 en 8 van het EVRM dient uitgevoerd te worden op het moment dat het bevel gedwongen ten uitvoer wordt gebracht en niet op het moment van het uitreiken ervan.13.

Het middel ten aanzien van de schending van het artikel 3 van het EVRM is op dit vlak dan ook minstens voorbarig.

5. Het artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 verplichtte verwerende partij enkel rekening te houden met haar gezinsleven, maar niet om omstandig op dit vlak haar motivering uit te werken.14

In het administratief dossier zit echter wel een formulier waaruit blijkt dat er een evaluatie in dit kader gebeurde. Er werd nagegaan wat de psychologische toestand van verzoekende partij is en hierbij werd vastgesteld dat er voornamelijk symptomen opgenomen zijn in de, gedateerde, attesten en dat deze op verklaring afgegeven werden. Een waarachtig bewijs van enige medische toestand wordt hierbij verder niet aangebracht.

Bovendien is de argumentering op dit vlak op heden voorbarig.

Ook op dit vlak faalt het opgeworpen middel naar recht.

6. De grief waarbij aangevoerd wordt dat het recht om gehoord te worden, geschonden zou zijn, faalt in feite. Het blijkt inderdaad uit het administratief dossier dat verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing de gelegenheid had om haar elementen naar voor te brengen waarvan zij wenste dat zij beoordeeld werden. Zo werd verzoekende partij onder meer op 20.07.2017 gehoord door de diensten van verwerende partij.

Het komt aan de bestuurde toe om de administratieve overheid die moet beslissen op een volledige wijze te informeren¹⁵. Gelet op het voorgaande had verzoekende partij hiertoe alle kansen.

Onder andere blijft verzoekende partij in gebreke om een staat van voldoende concrete elementen voor te brengen die zij ter kennis had kunnen brengen bij het nemen van de bestreden beslissing welke in de administratieve procedure tot een ander gevolg had kunnen leiden.16

Verwerende partij dient hierbij vast te stellen dat verzoekende partij aanvoert dat zij een gecombineerde vergunning tot werk en verblijf indiende, maar dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling die verwerende partij deed in de bestreden beslissing.

In ieder geval voorziet het recht op een behoorlijk bestuur met name dat iedere persoon die eventueel negatief aangetast wordt door een individuele maatregel ten aanzien van zijn persoon, voor het nemen van een dergelijke beslissing gehoord wordt. Het arrest van het Europees Hof van Justitie (hierna EU HvJ) d.d. 05.11.2014, n° C-166/13 stelt dat:

“Zoals het Hof er aan herinnerd heeft in het punt 67 van het arrest YS e.a. (C-141/12 en C-372/12, EU:C:2014.2081 volgt duidelijk uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest dat dit zich niet richt tot de lidstaten, maar enkel tot de instellingen, organen en organismen van de Unie (zie in deze zin arrest Cicala, C-482/10, EU:C:2011:868, punt 28). Bijgevolg kan een aanvrager van een verblijfstitel uit artikel 41, paragraaf 2, a geen recht om gehoord te worden halen in iedere procedure ten aanzien van zijn verzoek.” 17

Deze rechtspraak wordt trouwens toegepast door een arrest van de Raad van State nr. 229.382 dd. 27 november 2014.¹⁸

Verwerende partij herinnert er aan dat in tegenstelling tot de onderrichtingen van arrest van 10.09.2013 (C-383/13) van het Europees Hof van Justitie dat verzoekende partij wel elementen aanvoert waarover zij gehoord had willen worden, maar dat er reeds geoordeeld werd over deze door haar gekende elementen bij het nemen van de beslissing vermits deze elementen niet dienstig zijn in het kader van de huidige beslissing.

Bijgevolg blijft verzoekende partij in gebreke om een staat van concrete elementen voor te brengen die zij ter kennis had kunnen brengen bij het nemen van de bestreden beslissing en blijft bijgevolg tevens in gebreke in welke zin de administratieve procedure tot een ander gevolg had kunnen leiden.¹⁹

Verzoekende partij bewijst dus niet dat haar recht om gehoord te worden of haar rechten van verdediging geschonden zouden zijn.

Bovendien dient ondergeschikt nog aangevoerd te worden dat het recht om gehoord te worden eigenlijk niet toepasselijk is wanneer een bestuurde een aanvraag indient tot het bekomen van een voordeel, toelating of gunst.²⁰ In dit geval komt het aan de bestuurde toe om de administratieve overheid die moet beslissen op een volledige wijze te informeren ²¹.

Wanneer het audi alteram partem-beginsel de administratie, die voornemens is een ongunstige maatregel te nemen en dit met name vanwege het gedrag van de geadresseerde, is deze verplicht de betrokkene hiervan op de hoogte te stellen zodat deze nuttig en daadwerkelijk hierop zijn argumenten kan laten wegen, en is het noodzakelijk om een onderscheid te maken tussen de beslissingen die het verblijf beëindigen enerzijds en de weigering van een beslissing om een aanvraag tot verblijf te weigeren anderzijds.

Aangezien in het tweede geval de aanvrager niet wordt onthouden van een recht of voordeel dat voorheen door hem werd genoten en ten tweede en hij in staat was om

zijn argumenten en opmerkingen ter ondersteuning van zijn bewering te doen gelden. In het eerste geval daarentegen ontnemt verwerende partij de vreemdeling daarentegen van een recht dat hij eerder heeft genoten, zodat deze beslissingen hem noodzakelijkerwijs een grief in diens hoofde bezorgen. Bovendien kan de buitenlander mogelijk niet worden geïnformeerd over de stappen die de overheid heeft genomen. ²²

In het concrete geval waarbij het een bevel om het grondgebied betreft als asielzoeker, bevindt men zich in de tweede beoogde hypothese en deze beslissing kan niet geacht worden om het principe van audi alteram partem te schenden.²³

Bovendien wenst verwerende partij er aan te herinneren dat verzoekende partij alle kansen kreeg om al haar argumenten aan te voeren bij de aanvraag tot verblijf die zij wenste te doen gelden in dit kader²⁴.

7. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke, automatische wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

8. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen

dient te worden.²⁵ Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.²⁶

9. Het opgeworpen middel is bijgevolg ongegrond."

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het hoorrecht op zichzelf en zoals vervat in artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het proportionaliteitsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met zijn gezondheidstoestand en dat hij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing niet werd gehoord, zodat hij de elementen met betrekking tot zijn gezondheidstoestand niet kon meedelen. Verzoeker verduidelijkt dat hij wordt opgevolgd door een psychiater en een psycholoog.

3.3.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 8 van het EVRM, waartoe tevens het beginsel van het belang van het kind en een billijke belangenafweging behoren (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144) en artikel 3 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt zodoende een individueel onderzoek noodzakelijk, doch deze bepaling houdt op zich nog geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in. Het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wijst eerder op een specifieke zorgvuldigheidsplicht.

Uit het administratief dossier blijkt dat zich daarin een document bevindt “Evaluatie artikel 74/13” van 16 december 2019. Hierin staat het volgende te lezen:

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd:

- Hoger belang van het kind: (...)

- Gezins- en familieleven: (...)

- Gezondheidstoestand: betrokkene legde tijdens zijn gehoor bij het CGVS een psychologisch attest voor. Daarnaast bevinden zich in het administratief dossier van betrokkene 4 psychologische/psychiatrische verslagen dd. 02/12/2015 – 20/08/2018 – 11/10/2018 en 25/11/2019. We merken op dat het CGVS van oordeel was dat het veelal een opsomming van symptomen bevat, zoals angst en geheugenproblemen, maar geen uitsluitsel over de ernst of draagwijdte van de vastgestelde problemen. We merken ook op dat het merendeel van de attesten weinig recent zijn. De verslagen lijken opgesteld op basis van loutere verklaringen, wat op zich geen bewijs is van een medische problematiek die een verwijdering in de weg staat. Nergens uit de stukken blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid is om te reizen, noch dat een eventuele behandeling niet beschikbaar/toegankelijk zou zijn in het land van herkomst. Bijgevolg zijn er geen aanwijzingen dat er medische elementen zijn die een verwijdering in de weg staan.

(...).”

Hieruit blijkt dat rekening werd gehouden met de medische toestand van verzoeker. Er wordt melding gemaakt van de elementen die verzoeker voorlegde bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (psychologisch attest van 2 december 2015) en de mening van de commissaris-generaal hierover. Er wordt ook melding gemaakt van de elementen die verzoeker aan de verwerende partij voorlegde (psychologische/psychiatrische verslagen van 20 augustus en 11 oktober 2018 en van 25 november 2019). De verwerende partij oordeelt hierover dat het merendeel van de attesten weinig recent zijn en opgesteld lijken op basis van loutere verklaringen, wat geen bewijs is van een medische problematiek die een verwijdering in de weg staat. De verwerende partij vervolgt dat uit deze stukken niet blijkt dat verzoeker in de onmogelijkheid is om te reizen of dat een eventuele behandeling niet beschikbaar en toegankelijk zou zijn in het land van herkomst, zodat er geen aanwijzingen zijn dat er medische elementen zijn die een verwijdering in de weg staan.

Waar verzoeker aanvoert dat “*de bestreden beslissing (...) geen belangenafweging (bevat)*” inzake de elementen waarover hij wilde gehoord worden, namelijk zijn gezondheidstoestand, wijst de Raad erop dat de rechtspraak van de Raad van State stelt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet enkel bepaalt dat rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de vreemdeling maar dat dit artikel geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591). Verzoeker kan dus niet gevolgd worden waar hij meent dat in de bestreden beslissing zelf een belangenafweging inzake zijn gezondheidstoestand terug te vinden moest zijn.

Bijgevolg blijkt hieruit dat toepassing werd gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Een schending van deze bepaling wordt niet aangetoond.

3.3.3. Artikel 62, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.”

Verzoeker is niet gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, zodat deze bepaling niet op hem van toepassing is en niet dienstig wordt aangevoerd.

3.3.4. Volgens de Raad van State heeft het vervullen van de hoorplicht slechts zin voorzover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de beslissing leiden indien verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor verzoeker minder nadelige beslissing te nemen. Het is aan verzoeker om aan te duiden dat hij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het al dan niet nemen van de bestreden beslissing. Indien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van verzoeker en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

In casu stelt verzoeker dat hij elementen had willen meedelen over zijn gezondheidstoestand: hij lijdt aan ernstige psychologische problemen en wordt regelmatig gevolgd door een psychiater en psycholoog. Uit de bewoordingen van het document “Evaluatie artikel 74/13” van 16 december 2019 blijkt echter dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de voorgelegde psychologische en psychiatrische attesten en heeft geoordeeld dat uit deze stukken niet blijkt dat verzoeker in de onmogelijkheid is om te reizen of dat een eventuele behandeling niet beschikbaar en toegankelijk zou zijn in het land van herkomst, zodat er geen aanwijzingen zijn dat er medische elementen zijn die een verwijdering in de weg staan.

Bijgevolg heeft de verwerende partij wel rekening gehouden met de elementen inzake zijn gezondheid die verzoeker had willen aanbrengen, zodat het louter opnieuw meedelen van deze informatie geen invloed had kunnen hebben op het nemen van de bestreden beslissing. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

Indien verzoeker dit wenst, staat het hem vrij om een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit het stuk neergelegd ter terechtzitting van 11 maart 2020, blijkt trouwens dat verzoeker dit gedaan heeft op 6 maart 2020.

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker toont niet aan met welke voorgelegde stukken er geen rekening zou zijn gehouden. Uit het document “Evaluatie artikel 74/13” van 16 december 2019 blijkt dat rekening werd gehouden met de psychologische en psychiatrische attesten die hij heeft voorgelegd. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

3.3.6. Verzoeker voert aan dat de verwerende partij een “*automatische*” toepassing heeft gemaakt van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en daardoor een hogere verdragsbepaling, namelijk artikel 3 van het EVRM miskend heeft.

Uit voorgaande bespreking blijkt echter duidelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met verzoekers gezondheidstoestand en is nagegaan of de medische elementen die hij aanbracht, een verwijdering niet verhinderen. De verwerende partij concludeerde dat dit niet het geval is. Bijgevolg heeft

de verwerende partij rekening gehouden met de voorschriften van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

In zijn arrest van 13 december 2016 heeft het EHRM het volgende gesteld over de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake de verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte: het moet gaan om “*situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting* (eigen vertaling)” (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10, *Paposhvili t. België*, § 183). Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. Bovendien ligt de bewijslast in de eerste plaats bij de vreemdeling (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10, *Paposhvili t. België*, § 186), die de nodige elementen moet aanreiken opdat een onderzoek kan worden gevoerd. *In casu* toont verzoeker momenteel niet aan dat hij zich in zulke uitzonderlijke situatie bevindt. Bijgevolg maakt hij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

3.3.7. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

3.3.8. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET